C/2026/901

11.2.2026

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN

Kommissionens retningslinjer for gennemførelsen af erklæringsfunktionen for medietjenesteudbydere i henhold til artikel 18, stk. 1, i forordning (EU) 2024/1083 (den europæiske forordning om mediefrihed)

(C/2026/901)

1. INDLEDNING

1. Den europæiske retsakt om mediefrihed (forordning (EU) 2024/1083 ([1]), i det følgende benævnt »forordningen om mediefrihed«) fastsætter i artikel 18 et sæt garantier for medietjenesteudbydere. Disse garantier vedrører udbydere af meget store onlineplatformes (i det følgende benævnt »udbydere af meget store onlineplatforme«) ([2]) moderation af medietjenesteudbyderes indhold, når en sådan moderation er baseret på førstnævntes relevante vilkår og betingelser. For at drage fordel af disse garantier skal medietjenesteudbydere erklære, at de opfylder en række elementer, jf. artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a)-g), i forordningen om mediefrihed. For at lette dette skal udbydere af meget store onlineplatforme i henhold til artikel 18, stk. 1, i forordningen om mediefrihed oprette en funktion, der gør det muligt for medietjenesteudbydere at indgive denne erklæring.

2. I henhold til artikel 18, stk. 9, i forordningen om mediefrihed har Kommissionen til opgave at udstede retningslinjer for at fremme en effektiv gennemførelse af den funktion, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1. Det fremgår endvidere af betragtning 53 til forordningen om mediefrihed, at retningslinjerne bør bidrage til at minimere risikoen for potentielt misbrug af denne funktion, navnlig af medietjenesteudbydere, der systematisk deltager i desinformation, informationsmanipulation og indblanding, herunder dem, der kontrolleres af visse tredjelande, under hensyntagen til de kriterier, der skal fastlægges af Det Europæiske Råd for Medietjenester vedrørende medietjenesteudbydere, der er etableret uden for Unionen. Det præciseres, at disse retningslinjer kan omfatte ordninger vedrørende inddragelse af anerkendte civilsamfundsorganisationer, herunder faktatjekorganisationer, i gennemgangen af erklæringerne eller vedrørende høringen af de nationale tilsynsmyndigheder eller- organer eller samregulerings- eller selvreguleringsorganer. En sådan inddragelse kan f.eks. indebære, at disse organisationer får mulighed for at gøre udbydere af meget store onlineplatforme opmærksomme på eventuelle problemer med medietjenesteudbyderes overholdelse af de relevante elementer i erklæringen.

3. Disse retningslinjer har til formål at lette anvendelsen af reglerne ved at fastlægge de væsentlige design- og driftsmæssige egenskaber, som erklæringsfunktionen bør have. Disse egenskaber bør bidrage til at sikre, at erklæringsfunktionen er let at finde, bruge og tilgå for medietjenesteudbydere, samtidig med at udbydere af meget store onlineplatforme får den nødvendige fleksibilitet til at tilpasse funktionerne til deres tjenesters og forretningsmodellers særlige kendetegn.

4. Ved udarbejdelsen af disse retningslinjer gennemførte Kommissionen en målrettet høring med deltagelse af relevante interessenter, herunder repræsentanter for udbydere af meget store onlineplatforme, medietjenesteudbydere, civilsamfundsorganisationer og faktatjekorganisationer samt tilsynsmyndigheder.

5. Disse retningslinjer afspejler Kommissionens forståelse af artikel 18 i forordningen om mediefrihed. Det er kun Den Europæiske Unions Domstol, der kan give en bindende og autoritativ fortolkning af EU-retten.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1083 af 11. april 2024 om oprettelse af en fælles ramme for medietjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 2010/13/EU (den europæiske forordning om mediefrihed) (EUT L, 2024/1083 af 17.4.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1083/oj).

([2]) Onlineplatforme med et gennemsnit på mindst 45 mio. aktive brugere om måneden i EU, som udpeget af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 33, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2065 af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordningen om digitale tjenester) (EUT L 277 af 27.10.2022, s. 1).

6. Afsnit 2 i disse retningslinjer fastsætter deres anvendelsesområde og formål. Afsnit 3 fastsætter de generelle minimumsegenskaber, som erklæringsfunktionen efter Kommissionens opfattelse skal have. Afsnit 4 indeholder vejledning om de elementer, der skal erklæres i henhold til artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a)-g), i forordningen om mediefrihed, som kan støtte både medietjenesteudbydere og udbydere af meget store onlineplatforme i forbindelse med indgivelse af en erklæring. I afsnit 5 redegør Kommissionen for andre aspekter i forbindelse med håndteringen af erklæringer. Afsnit 6 fastsætter ordninger for udbydere af meget store onlineplatforme til at konsultere tilsynsmyndigheder eller -organer eller samregulerings- eller selvreguleringsmekanismer, hvis de er i »rimelig tvivl« om medietjenesteudbyderes overholdelse af artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra d), i forordningen om mediefrihed. Afsnit 7 fastsætter Kommissionens retningslinjer for de generelle ordninger for inddragelse af civilsamfundsorganisationer, herunder faktatjekorganisationer, i gennemgangen af erklæringerne.

2. **RETNINGSLINJERNES ANVENDELSESOMRÅDE**

7. I henhold til artikel 18, stk. 1, i forordningen om mediefrihed skal udbydere af meget store onlineplatforme stille erklæringsfunktionen til rådighed for medietjenesteudbydere, der er modtagere af deres tjenester. I betragtning 53 til forordningen om mediefrihed præciseres det endvidere, at de udbydere af meget store onlineplatforme, der skal indføre en erklæringsfunktion, er dem, der giver adgang til medieindhold.

8. For at præcisere adressaterne og omfanget af forpligtelserne i artikel 18, stk. 1, er Kommissionen af den opfattelse, at alle elementer i definitionen af »medietjeneste« i forordningen om mediefrihed bør tages i betragtning. Navnlig er en medietjeneste i henhold til artikel 2, nr. 1), i forordningen om mediefrihed en tjeneste, hvor hovedformålet med tjenesten eller en adskillelig del heraf er under en medietjenesteudbyders redaktionelle ansvar at udbyde programmer eller pressepublikationer til offentligheden på en hvilken som helst måde med henblik på at informere, underholde eller uddanne. Artikel 2, nr. 1), i forordningen om mediefrihed bør også læses i sammenhæng med definitionen af »medietjenesteudbyder« i artikel 2, nr. 2), som fastsætter, at en sådan udbyder skal forstås som »en fysisk eller juridisk person, hvis erhvervsmæssige aktivitet er at udbyde en medietjeneste [...]«. I betragtning 9 til forordningen om mediefrihed fremhæves endvidere aktivitetens professionelle karakter som en afgørende faktor, der skal tages i betragtning ved identifikation af juridiske eller fysiske personer, der udbyder en medietjeneste. I betragtning 9 til forordningen om mediefrihed anerkendes det også, at medietjenesteudbydere kan operere i forskellige former på det indre marked, og det angives, at definitionen af medietjenesteudbyder bør forstås således, at den omfatter et bredt spektrum af professionelle medieaktører, herunder freelancere.

9. Som forklaret i betragtning 50 til forordningen om mediefrihed er formålet med artikel 18 i forordningen om mediefrihed at opretholde mediefrihed og mediepluralisme i det digitale miljø ved at minimere indvirkningen af beslutninger om indholdsmoderation på medietjenesteudbyderes redaktionelle integritet og på udbredelsen af oplysninger, der er pålidelige og produceret i overensstemmelse med redaktionelle og faglige standarder. Artikel 18 i forordningen om mediefrihed har til formål at beskytte professionelle journalistiske aktiviteter, der udøves af medietjenesteudbydere, som udøver et redaktionelt ansvar for deres programmer eller pressepublikationer, og som navnlig omfatter spørgsmål af offentlig interesse, samfundsmæssige spørgsmål eller kulturelle fænomener, der i sidste ende bidrager til den offentlige og den demokratiske debat ([3]).

10. Kravet om at indføre funktionen i henhold til artikel 18, stk. 1, i forordningen om mediefrihed bør derfor, i overensstemmelse med betragtning 53 til forordningen om mediefrihed, omfatte udbydere af meget store onlineplatforme, der giver adgang til medieindhold, nemlig dem, der lagrer og udbreder oplysninger til offentligheden, hvilket omfatter programmer eller pressepublikationer produceret af medietjenesteudbydere i overensstemmelse med redaktionelle og faglige standarder, for så vidt som det ville være uforholdsmæssigt eller irrelevant for formålet med bestemmelsen at omfatte andre udbydere af meget store onlineplatforme såsom onlinemarkedspladser eller platforme, der leverer voksent indhold.

([3]) Disse retningslinjer berører ikke de regler, der gælder for indhold leveret af medietjenesteudbydere, som kan udgøre reklame, herunder politisk reklame, eller kommerciel kommunikation som defineret i andre EU-retsakter, såsom forordningen om digitale tjenester, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester), som ændret ved direktiv (EU) 2018/1808 (EUT L 95 af 15.4.2010, s. 1), og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/900 af 13. marts 2024 om gennemsigtighed og målretning i forbindelse med politisk reklame (EUT L, 2024/900 af 20.3.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/900/oj).

3. **ERKLÆRINGSFUNKTIONENS GENERELLE ELEMENTER**

11. Formålet med dette afsnit er at udstikke retningslinjer for gennemførelsen af erklæringsfunktionen. Formålet er i videst muligt omfang at sikre, at udbydere af meget store onlineplatforme gennemfører funktionen på en konsekvent og effektiv måde, uden at dette berører de enkelte udbyderes forskellige forretningsmodeller og særlige kendetegn.

12. Den funktion, som udbydere af meget store onlineplatforme skal indføre i henhold til artikel 18, stk. 1, i forordningen om mediefrihed, er en central forudsætning for, at medietjenesteudbydere kan drage fordel af garantierne mod uberettigede beslutninger om moderation af indhold, der anses for at være uforeneligt med de meget store onlineplatformes vilkår og betingelser.

13. Funktionen skal udgøre en integreret del af udbydere af meget store onlineplatformes infrastruktur. Den bør bestå af en dedikeret og fremtrædende funktionalitet på deres grænseflade, så medietjenesteudbydere let kan finde og få adgang til den, f.eks. gennem deres konti på platformen.

14. Funktionen bør udformes som et standardiseret spørgeskema, der bør være tilgængeligt på alle de officielle sprog i hver medlemsstat, hvor udbydere af meget store onlineplatforme tilbyder deres tjenester. Spørgeskemaet bør navnlig bestå af en på forhånd udarbejdet afkrydsningsliste, som medietjenesteudbydere kan udfylde for at erklære, at de opfylder de specifikke elementer i artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a)-e), i forordningen om mediefrihed. Spørgeskemaet bør gøre det muligt for tjenesteudbydere at give de oplysninger, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra f) og g), f.eks. via et indtastningsfelt eller mulighed for vedhæftning.

15. Udbydere af meget store onlineplatforme bør sikre, at funktionen omfatter en funktionalitet, der gør det muligt for medietjenesteudbydere at afgive en erklæring for alle de konti, de driver på en given platform, i én samlet indsendelse. Dette vil gøre erklæringen mindre byrdefuld for de medietjenesteudbydere, der driver flere konti på en given platform, da de ikke vil være forpligtet til at indgive særskilte og individuelle erklæringer for hver underliggende konto, de driver.

16. For at forhindre indsendelse af erklæringer, der automatisk udfyldes af bots eller anden automatiseret software, bør udbydere af meget store onlineplatforme sikre, at funktionen har en funktionalitet, der gør det muligt for medietjenesteudbydere at datere og underskrive deres erklæring elektronisk samt at autentificere og verificere den gennem en fuldstændig automatiseret offentlig Turing-test til skelnen mellem computere og mennesker (CAPTCHA) eller lignende protokoller, der er designet til at skelne mellem menneskelige brugere og automatiseret software.

17. Funktionen bør også omfatte en valgfri funktionalitet, der gør det muligt for medietjenesteudbydere at uploade oplysninger vedrørende opfyldelsen af de i henhold til artikel 18, stk. 1, i forordningen om mediefrihed erklærede elementer, som de anser for relevante til støtte for deres erklæringer. I denne henseende bør medietjenesteudbydere have mulighed for at angive, om denne yderligere dokumentation kan gøres offentligt tilgængelig. Under alle omstændigheder bør muligheden for at gøre brug af denne valgfrie funktionalitet til at fremlægge yderligere dokumentation fortsat udelukkende være underlagt medietjenesteudbydernes eget skøn. Som følge heraf bør fraværet af yderligere dokumentation ikke gøre erklæringen ufuldstændig eller udgøre grundlag for dens afvisning.

18. Den funktion, som udbydere af meget store onlineplatforme, stiller til rådighed, bør muliggøre, at der sendes en automatisk meddelelse om bekræftelse af modtagelsen af erklæringen til den pågældende medietjenesteudbyder, når en erklæring er indgivet. Denne meddelelse bør også indeholde udbyderen af den meget store onlineplatforms kontaktoplysninger, herunder en e-mailadresse, som medietjenesteudbyderen kan bruge til at kommunikere direkte og hurtigt, jf. artikel 18, stk. 3, i forordningen om mediefrihed.

19. Det bør være muligt for medietjenesteudbydere at overvåge og administrere status for deres erklæringer via deres konti på platformen samt til enhver tid ajourføre, ændre eller trække deres erklæringer tilbage. Ajourføring eller ændring af en erklæring, der allerede er blevet accepteret, bør ikke være mere byrdefuld end indgivelsen af den oprindelige erklæring og bør heller ikke kræve en ny indgivelse.

20. Udbydere af meget store onlineplatforme bør gøre de modtagne erklæringer offentligt tilgængelige i et lettilgængeligt og maskinlæsbart format. Det samme bør gælde for al yderligere dokumentation som nævnt ovenfor i punkt 17 i overensstemmelse med kravet i artikel 18, stk. 2, i forordningen om mediefrihed.

21. For at øge bevidstheden om erklæringsfunktionen og lette dens anvendelse opfordrer Kommissionen udbydere af meget store onlineplatforme til aktivt at fremme den over for modtagerne af deres tjenester. Dette kan f.eks. gøres ved at medtage funktionen i deres vilkår og betingelser samt ved at give en generel forklaring på, hvordan man indgiver en erklæring, når funktionen er etableret, eller ved at oprette et særligt kontaktpunkt i denne henseende.

4. **ERKLÆRINGENS ENKELTE ELEMENTER**

22. Følgende underafsnit indeholder vejledning om visse aspekter vedrørende de enkelte elementer, der er anført i artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a)-g), og som bør indgå i en erklæring, der indgives af en medietjenesteudbyder.

4.1. **Elementer vedrørende artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og f)**

23. I henhold til artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og f), i forordningen om mediefrihed skal funktionen gøre det muligt for medietjenesteudbydere at erklære, at de er medietjenesteudbydere, og at de overholder artikel 6, stk. 1, i forordningen om mediefrihed, samt angive deres juridiske navn og kontaktoplysninger, herunder en e-mailadresse, som helst bør være en specifik mailboks for at muliggøre en stabil kommunikationskanal, som udbyderen af meget store onlineplatforme kan anvende til at kommunikere med dem hurtigt og direkte.

24. Med henblik på at håndtere erklæringer og lette identifikationen af medietjenesteudbydere kan udbydere af meget store onlineplatforme konsultere offentligt tilgængelige EU-dækkende eller nationale databaser for at få ajourførte og omfattende oplysninger om medietjenesteudbydere og deres ejerskab. Sådanne databaser omfatter Euromedia Ownership Monitor ([4]) eller de nationale databaser over medieejerskab, der er oprettet i henhold til artikel 6, stk. 2, i forordningen om mediefrihed. Det Europæiske Råd for Medietjenester (i det følgende benævnt »rådet«) kan lette kontakten mellem udbydere af meget store onlineplatforme og de respektive nationale myndigheder med ansvar for nationale databaser.

25. Udbydere af meget store onlineplatforme kan også konsultere MAVISE ([5]), en centraliseret, frit tilgængelig database, der forvaltes af Det Europæiske Audiovisuelle Observatorium. MAVISE giver oplysninger om hvilket land, der har jurisdiktion over udbydere af audiovisuelle medietjenester i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde i henhold til direktivet om audiovisuelle medietjenester.

26. I denne sammenhæng kan medietjenesteudbydere som en del af den valgfrie funktionalitet, der er beskrevet i punkt 17 ovenfor, indsætte et direkte link til de databaser, der er nævnt i punkt 24 og 25 ovenfor, samt til det websted, der indeholder de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 6, stk. 1, i forordningen om mediefrihed.

4.2. **Elementer vedrørende artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c)**

27. I overensstemmelse med artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c), i forordningen om mediefrihed skal funktionen gøre det muligt for medietjenesteudbydere at erklære, at de er redaktionelt uafhængige af medlemsstater, politiske partier, tredjelande og enheder, der kontrolleres eller finansieres af tredjelande.

([4]) EurOMo (Euromedia Ownership Monitor).
([5]) MAVISE-databasen.

28. Som led i den valgfrie funktion, der er beskrevet i punkt 17 ovenfor, kan medietjenesteudbydere uploade relevante oplysninger, såsom de interne forholdsregler, politikker eller procedurer, som de har indført for at opretholde og fremme deres redaktionelle uafhængighed. Med henblik herpå kan medietjenesteudbydere søge inspiration i Kommissionens henstilling om interne sikkerhedsforanstaltninger til redaktionel uafhængighed og gennemsigtighed med hensyn til ejerskab i mediesektoren, som omfatter en ikkeudtømmende og ikkekumulativ oversigt over frivillige foranstaltninger, der har til formål at sikre de redaktionelle beslutningers uafhængighed og integritet ([6]).

29. Den valgfrie funktionalitet, der er beskrevet i punkt 17 ovenfor, kan også gøre det muligt for medietjenesteudbydere at angive, at de ikke er omfattet af nogen restriktive foranstaltninger, som Den Europæiske Union i øjeblikket har indført, bl.a. på grund af deres manglende redaktionelle uafhængighed ([7]).

4.3. **Elementer vedrørende artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra d) og g)**

30. I overensstemmelse med artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra d), i forordningen om mediefrihed skal funktionen gøre det muligt for medietjenesteudbydere at erklære, i) at de er underlagt lovgivningsmæssige krav til udøvelsen af redaktionelt ansvar i én eller flere medlemsstater og tilsyn af en national tilsynsmyndighed eller et kompetent nationalt tilsynsorgan, eller ii) at de tilslutter sig en samregulerings- eller selvreguleringsmekanisme for redaktionelle standarder, som er bredt anerkendt af og accepteret i den relevante mediesektor i én eller flere medlemsstater.

31. Disse elementer er alternative og ikke kumulative. En medietjenesteudbyder, der erklærer, at den er underlagt lovgivningsmæssige krav til udøvelsen af redaktionelt ansvar og tilsyn af en national tilsynsmyndighed eller et kompetent nationalt tilsynsorgan, behøver derfor ikke også at erklære, at den tilslutter sig en samregulerings- eller selvreguleringsmekanisme for redaktionelle standarder, som er bredt anerkendt af og accepteret i den relevante mediesektor i én eller flere medlemsstater, og omvendt.

32. Som en del af den valgfrie funktionalitet, der er beskrevet i punkt 17 ovenfor, kan medietjenesteudbydere fremlægge dokumentation til støtte for deres erklæring i henhold til artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra d) ([8]). Medietjenesteudbydere opfordres også til at uploade supplerende oplysninger om den samregulerende eller selvregulerende mekanisme for redaktionelle standarder, som de overholder ([9]).

33. Kommissionen anerkender, at graden af udvikling af samregulerings- eller selvreguleringsmekanismer kan variere fra medlemsstat til medlemsstat. I denne forbindelse er Kommissionen af den opfattelse, at rådet, som led i sin generelle opgave med at fremme en konsekvent og effektiv anvendelse af forordningen om mediefrihed, kan fremme og lette udviklingen af effektive, sammenhængende og koordinerede nationale samregulerings- eller selvreguleringsinitiativer, herunder inden for rammerne af den strukturerede dialog i henhold til artikel 19 i forordningen om mediefrihed.

34. Med henblik på artikel 18 i forordningen om mediefrihed har samregulerings- eller selvreguleringsmekanismer til formål at sikre en effektiv forvaltning af redaktionelle standarder i fuld uafhængighed af statslige, politiske og kommercielle interesser, at udøve deres aktiviteter på en gennemsigtig måde og har ofte til opgave at føre tilsyn med overholdelsen i overensstemmelse med relevante etiske og faglige standarder.

35. Eksempler på sådanne samregulerings- eller selvreguleringsmekanismer omfatter nationale medie- og presseråd samt faglige ordener eller sammenslutninger, der fører tilsyn med journalisterhvervet, og som fastsætter redaktionelle standarder.

([6]) Kommissionens henstilling (EU) 2022/1634 af 16. september 2022 om interne sikkerhedsforanstaltninger til redaktionel uafhængighed og gennemsigtighed med hensyn til ejerskab i mediesektoren (EUT L 245 af 22.9.2022, s. 56).

([7]) En ajourført liste over de restriktive foranstaltninger, som Den Europæiske Union i øjeblikket har indført, kan findes på følgende websted: https://data.europa.eu/apps/eusanctionstracker/.

([8]) Eksempler kan omfatte attester eller relevant dokumentation fra presse-, medie- eller etiske råd, der er oprettet i en af medlemsstaterne, eller ved at oplyse et link til det pågældende råds websted.

([9]) Eksempler omfatter de foranstaltninger, som den pågældende mekanisme har truffet for at sikre overholdelse af sine standarder, eller procedurerne for behandling og opfølgning af klager over manglende overholdelse.

36. I overensstemmelse med artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra g), i forordningen om mediefrihed skal funktionen gøre det muligt for medietjenesteudbydere at angive kontaktoplysninger, herunder navne, e-mailadresser eller telefonnumre, på relevante kontaktpunkter for de relevante nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller repræsentanter for de samregulerings- eller selvreguleringsmekanismer, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra d), i forordningen om mediefrihed. I denne forbindelse opfordres rådet til at bistå medietjenesteudbydere og udbydere af meget store onlineplatforme ved at fremlægge en ajourført liste over de relevante nationale tilsynsmyndigheder eller -organer og ved at indsamle oplysninger om de relevante samregulerings- og selvreguleringsmekanismer i medlemsstaterne.

4.4. **Elementer vedrørende betingelsen i artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra e)**

37. Nedenstående vejledning om, hvordan artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra e), i forordningen om mediefrihed anvendes, berører ikke artikel 50 i forordningen om kunstig intelligens (forordning (EU) 2024/1689) og eventuelle retningslinjer eller adfærdskodekser udstedt i henhold til nævnte forordnings artikel 50, stk. 7, og artikel 96, stk. 1, første afsnit, litra d) ([10]).

38. I overensstemmelse med artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra e), i forordningen om mediefrihed skal funktionen gøre det muligt for medietjenesteudbydere at erklære, at de ikke leverer indhold genereret af systemer med kunstig intelligens, uden at det er underlagt menneskelig gennemgang eller redaktionel kontrol.

39. Som led i den valgfrie funktionalitet, der er beskrevet i punkt 17 ovenfor, kan medietjenesteudbydere dele oplysninger om deres praksis med hensyn til menneskelig gennemgang eller redaktionel kontrol af indhold, der genereres af systemer med kunstig intelligens.

40. Disse oplysninger kan f.eks. vedrøre specifikke funktioner eller roller i en medietjenesteudbyders organisation, der har fået overdraget at foretage redaktionel gennemgang af indhold, der genereres af systemer med kunstig intelligens, eller at påtage sig det redaktionelle ansvar for sådant indhold.

41. Under alle omstændigheder minder Kommissionen om, at beskyttelsen i henhold til artikel 18 i forordningen om mediefrihed med hensyn til udbydere af meget store onlineplatformes indholdsmoderation, der fører til suspension af leveringen af deres onlineformidlingstjenester i forbindelse med indhold leveret af en medietjenesteudbyder, omfatter alt indhold leveret af medietjenesteudbydere, herunder indhold genereret eller manipuleret af systemer med kunstig intelligens, forudsat at medietjenesteudbydere underkaster sådant indhold menneskelig gennemgang eller redaktionel kontrol som angivet af dem i deres erklæringer.

5. **ANDRE ASPEKTER VEDRØRENDE HÅNDTERING AF ERKLÆRINGER**

42. For at sikre, at de indsendte erklæringer behandles inden for en rimelig tidsramme og uden unødige forsinkelser, som krævet i artikel 18, stk. 3, sidste punktum, i forordningen om mediefrihed, bør udbydere af meget store onlineplatforme behandle erklæringer individuelt og løbende, efterhånden som de modtages. De bør navnlig ikke begrænse indgivelsen og behandlingen af erklæringer til bestemte perioder.

43. Afgørelsen om at acceptere, afvise eller ugyldiggøre en erklæring bør udelukkende baseres på de elementer, der er angivet i henhold til artikel 18, stk. 1, i forordningen om mediefrihed. Afgørelsen om at acceptere, afvise eller ugyldiggøre en erklæring bør ikke baseres på, om medietjenesteudbyderens indhold er eller ikke er foreneligt med udbyderen af en meget stor onlineplatforms vilkår og betingelser.

([10]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1689 af 13. juni 2024 om harmoniserede regler for kunstig intelligens og om ændring af forordning (EF) nr. 300/2008, (EU) nr. 167/2013, (EU) nr. 168/2013, (EU) 2018/858, (EU) 2018/1139 og (EU) 2019/2144 samt direktiv 2014/90/EU, (EU) 2016/797 og (EU) 2020/1828 (forordningen om kunstig intelligens) (EUT L 2024/1689 af 12.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1689/oj).

44. Udbydere af meget store onlineplatforme kan kun erklære en tidligere accepteret erklæring ugyldig, hvis den pågældende medietjenesteudbyder ikke længere opfylder en eller flere af de elementer, der er angivet i henhold til artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a)-e), i forordningen om mediefrihed.

45. For at gøre det lettere at identificere potentielle overholdelsesproblemer med hensyn til erklæringer kan den nationale tilsynsmyndighed eller det kompetente nationale tilsynsorgan eller den samregulerende eller selvregulerende mekanisme meddele udbydere af meget store onlineplatforme om en medietjenesteudbyders manglende opfyldelse af et eller flere af de elementer, der er erklæret i henhold til artikel 18, stk. 1, i forordningen om mediefrihed. Det kan også påpeges af civilsamfundsorganisationer, herunder faktatjekorganisationer som dem, der er nævnt i punkt 57, i overensstemmelse med betragtning 53 til forordningen om mediefrihed.

46. Hvis civilsamfundsorganisationer, herunder faktatjekorganisationer såsom dem, der er nævnt i punkt 57, har påpeget manglende opfyldelse af et eller flere af de elementer, der er erklæret i henhold til artikel 18, stk. 1, i forordningen om mediefrihed, bør udbydere af meget store onlineplatforme søge bekræftelse på spørgsmålet hos den nationale tilsynsmyndighed eller det kompetente nationale tilsynsorgan eller den relevante samregulerings- eller selvreguleringsmekanisme.

47. I denne sammenhæng bør udbydere af meget store onlineplatforme sikre, at der er et personligt kontaktpunkt til rådighed med henblik på udveksling med medietjenesteudbydere, med kompetente nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller de relevante samregulerings- eller selvreguleringsmekanismer samt med civilsamfundsorganisationer, herunder faktatjekorganisationer såsom dem, der er nævnt i punkt 57.

48. Hvis en erklæring afvises eller erklæres ugyldig, bør udbydere af meget store onlineplatforme underrette den berørte medietjenesteudbyder om deres beslutning uden unødig forsinkelse. Når udbydere af meget store onlineplatforme underretter den berørte medietjenesteudbyder, bør de angive deres begrundelse for at afvise eller ugyldiggøre erklæringen og henvise til de retsmidler, der er til rådighed for medietjenesteudbydere i henhold til artikel 18, stk. 7, i forordningen om mediefrihed.

6. **HØRING AF NATIONALE TILSYNSMYNDIGHEDER ELLER -ORGANER ELLER SAMREGULERINGS- ELLER SELVREGULERINGSMEKANISMER I TILFÆLDE AF RIMELIG TVIVL**

49. I henhold til artikel 18, stk. 1, sidste afsnit, i forordningen om mediefrihed, skal udbydere af meget store onlineplatforme, hvis der er rimelig tvivl om, hvorvidt medietjenesteudbyderen overholder det, som den har erklæret i henhold til artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra d), i forordningen om mediefrihed, dvs. at den er underlagt lovgivningsmæssige krav til udøvelsen af redaktionelt ansvar i én eller flere medlemsstater og tilsyn af en national tilsynsmyndighed eller et kompetent nationalt tilsynsorgan, eller at den tilslutter sig en samregulerings- eller selvreguleringsmekanisme for redaktionelle standarder, som er bredt anerkendt af og accepteret i den relevante mediesektor i én eller flere medlemsstater, anmode den relevante nationale tilsynsmyndighed eller det relevante nationale tilsynsorgan eller den relevante samregulerings- eller selvreguleringsmekanisme om at bekræfte dette.

50. I betragtning 53 til forordningen om mediefrihed forklares det, at kontakt til den nationale tilsynsmyndighed eller det nationale tilsynsorgan eller samregulerings- eller selvreguleringsmekanismen vil gøre det muligt for udbyderen af meget store onlineplatforme at bekræfte, om medietjenesteudbyderen er underlagt lovgivningsmæssige krav eller tilslutter sig samregulerings- eller selvreguleringsmekanismer. Det fremgår af denne betragtning, at udbydere af meget store onlineplatforme, hvor det er relevant, kan basere sig på de tilgængelige oplysninger om overholdelse af de relevante krav og mekanismer, såsom standarder udviklet af branchen eller andre relevante adfærdskodekser.

51. I denne sammenhæng vil der opstå »rimelig tvivl«, hvis udbydere af meget store onlineplatforme ikke ud fra de oplysninger, som medietjenesteudbyderen har indgivet i sin erklæring, kan fastslå, om den pågældende medietjenesteudbyder er underlagt lovgivningsmæssige krav eller overholder samregulerings- eller selvreguleringskrav. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis oplysninger om medlemskab af presseråd ikke er offentligt tilgængelige, eller hvis en medietjenesteudbyder ikke optræder i offentligt tilgængelige registre hos den nationale tilsynsmyndighed eller det kompetente nationale tilsynsorgan, der var angivet i erklæringen.

52. Hvis en national tilsynsmyndighed eller et kompetent nationalt tilsynsorgan høres i henhold til artikel 18, stk. 1, sidste afsnit, i forordningen om mediefrihed, bør den bekræfte, om den pågældende medietjenesteudbyder er underlagt lovgivningsmæssige krav for udøvelsen af redaktionelt ansvar og tilsyn hermed. Med henblik på denne bekræftelse kan den nationale tilsynsmyndighed eller det kompetente nationale tilsynsorgan tage hensyn til: i) de nationale regler, der gælder for medietjenesteudbyderen, ii) de kriterier, på grundlag af hvilke medietjenesteudbyderen henhører under myndighedens eller tilsynsorganets jurisdiktion og lovgivningsmæssige ansvarsområde, iii) de tilgængelige nationale registre eller lister, der omfatter medietjenesteudbyderen og iv) de relevante bestemmelser, der fastsætter de kontrolbeføjelser, som myndigheden eller tilsynsorganet kan udøve i forhold til medietjenesteudbyderen.

53. Med henblik på den bekræftelse, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, sidste afsnit, i forordningen om mediefrihed, kan en samregulerings- eller selvreguleringsmekanisme, som er bredt anerkendt af og accepteret i mediesektoren i en eller flere medlemsstater, tage hensyn til oplysninger om medietjenesteudbyderens overholdelse af de relevante redaktionelle standarder.

54. Disse oplysninger kan omfatte, om medietjenesteudbyderen er medlem af mekanismen eller er omfattet af den, eller om den er en del af adfærdskodekser eller andre instrumenter, der fastsætter de gældende redaktionelle standarder.

55. Hvis en national tilsynsmyndighed eller et kompetent tilsynsorgan eller en samregulerings- eller selvreguleringsmekanisme er blevet hørt af en udbyder af en meget stor onlineplatform og har bekræftet, at en medietjenesteudbyder er underlagt lovgivningskrav eller overholder samregulerings- eller selvreguleringskrav, bør erklæringen straks accepteres, forudsat at alle de øvrige elementer, der er anført i artikel 18, stk. 1, i forordningen om mediefrihed, også er opfyldt.

7. **INDDRAGELSE AF CIVILSAMFUNDSORGANISATIONER OG FAKTATJEKORGANISATIONER**

56. Civilsamfundsorganisationer og faktatjekorganisationer kan spille en vigtig rolle i bekæmpelsen af desinformation og udenlandsk informationsmanipulation og indblanding. De kan hjælpe med at vurdere og kontrollere onlineindhold og bidrage til at sikre, at offentligheden har adgang til nøjagtige, pålidelige og troværdige oplysninger.

57. I overensstemmelse med betragtning 53 til forordningen om mediefrihed opfordrer Kommissionen udbydere af meget store onlineplatforme til, for at minimere risikoen for potentielt misbrug af funktionen, at samarbejde med civilsamfundsorganisationer, der har relevant ekspertise og viden på medieområdet, og til at overholde standarder for metodologi, etik og gennemsigtighed. Sådanne organisationer kan omfatte: i) civilsamfundsorganisationer, der er aktive på EU-plan eller nationalt plan inden for mediefrihed og medierpluralisme, ii) organisationer for mediekompetence og iii) faktatjekorganisationer såsom dem, der er en del af Det Europæiske Observatorium for Digitale Medier (EDMO) ([11]) eller det europæiske netværk for faktatjekstandarder (EFCSN) ([12]).

58. Udbydere af meget store onlineplatforme bør overveje at etablere særlige kanaler til høring og udveksling af oplysninger med relevante organisationer, såsom dem, der er nævnt i det foregående afsnit. I denne henseende kan udbydere af meget store onlineplatforme udpege specifikke og særlige kontaktpunkter for at sætte sådanne organisationer i stand til at gøre opmærksom på eventuelle problemer, de konstaterer, når de gennemgår de offentligt tilgængelige erklæringer.

59. Med henblik herpå bør udbydere af meget store onlineplatforme overveje at sikre, at der findes feedbackmekanismer til passende opfølgning med relevante organisationer, såsom dem, der er omhandlet i punkt 57. Dette vil som minimum omfatte at sende dem en bekræftelse på, at deres indberetning er modtaget, og underrette dem om opfølgningen på en sådan indberetning.

([11]) EDMO | European Digital Media Observatory.
([12]) EFCSN | European Fact-Checking Standards Network Project – European Fact-Checking Standards Network Project.

60. Samarbejdet mellem udbydere af meget store onlineplatforme og relevante organisationer, såsom dem der er omhandlet i punkt 57, skal være gennemsigtigt. Med henblik herpå kan udbydere af meget store onlineplatforme offentliggøre en liste over de organisationer, de samarbejder med.

61. Kommissionen opfordrer også relevante organisationer, såsom dem, der er omhandlet i punkt 57, til at fungere som formidlere mellem udbydere af meget store onlineplatforme og enkeltpersoner, akademikere, forskere og andre interessenter, der måtte identificere problemer med en medietjenesteudbyders overholdelse af de elementer, der er erklæret i henhold til artikel 18, stk. 1, i forordningen om mediefrihed, og som kan berettige yderligere overvejelse. I sådanne tilfælde bør relevante organisationer, såsom dem, der er omhandlet i punkt 57, anvende de tilgængelige kanaler til høring og informationsudveksling, som fastsat i dette afsnit, for at gøre udbydere af meget store onlineplatforme opmærksomme herpå.

62. Det er Kommissionens opfattelse, at rådet bør bidrage til at identificere de mest relevante organisationer, der kan samarbejde med udbydere af meget store onlineplatforme. Dette kan ske i forbindelse med den strukturerede dialog mellem udbydere af meget store onlineplatforme, repræsentanter for medietjenesteudbydere og repræsentanter for civilsamfundet, som er omhandlet i artikel 19, stk. 1, i forordningen om mediefrihed.

8. **KONKLUSIONER**

63. Kommissionen er fuldt ud engageret i at sikre, at artikel 18 i forordningen om mediefrihed anvendes effektivt. Formålet med disse retningslinjer er at lette udrulningen af den erklæringsfunktion, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, i forordningen om mediefrihed, til gavn for alle relevante interessenter.

64. Kommissionen vil overvåge gennemførelsen af disse retningslinjer, herunder ved at tage hensyn til eventuelle relaterede udviklinger og erfaringer, som drøftet i forbindelse med de strukturerede dialoger, der er omhandlet i artikel 19, stk. 1, i forordningen om mediefrihed, og revidere dem efter behov.